

trykt i Endringsforslaget, allerede laa i selve Lovens Ord; men da jeg raadsførte mig med det Medlem af Thinget, der som tidligere Finansminister særligt har havt med Pensionsvæsenet at gøre, meente han dog ikke, at det var tilstrækkelig klart udtrykt, og jeg har derfor foreslaaet det tilføjet her. De Regler om Indtægternes Beregning, som findes i Pensionsloven, ville ikke passe til den hele Maade, hvorpaa Lønningen her er beregnet. Det var dog nødvendigt, at man, idet man udelukkede Pensionslovens Reglers Anvendelse her, maatte beholde Reglerne om Maximum. Det er kun et enkelt Præstekald, hvor der kan være Tale om at bringe denne Pensionslovens Bestemmelse i Anvendelse, men det vilde dog synes underligt, at medens alle andre Embedsmænd kun skulde kunne faae indtil 3000 Rd. i Pension, skulde Præsten i Storeheddinge kunne faae mere end 3000 Rd. Det er derfor nødvendigt, at dette Maximum føies til, skjøndt det ellers ikke finder Anvendelse paa Præsteembederne.

Ordføreren: Den første Bestemmelse i Endringsforslaget er vistnok ønskelig for at afværge enhver Usikkerhed, idet Pensionsloven indeholder Bestemmelser om, hvorledes man skal beregne visse Arter af Indtægter, hvilke Bestemmelser ikke kunne komme til Anvendelse, saaledes som Beregningen af Præsternes Indtægter nu er vedtagen. Derimod troer jeg ikke, at det var nødvendigt at optage Bestemmelsen om Pensioners Maximum og Maximum af den Indtægt, hvoraf der overhovedet beregnes Pension, thi jeg troer, at disse to Bestemmelser om Maximum ere uafhængige af den Maade, hvorpaa Indtægten beregnes, men det Overskødige skader jo ikke.

Da ikke Flere begjærede Ordet, afstemtes Forslag af Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet:

„Efter „Capitelstart“ i tredje Punktum af § 5 forandres Punktum til Comma og der tilføies: „hvormod de i Pensionslov af 5te Ja-

nuar 1851 givne Regler om Beregningen af den Indtægt, hvorefter Pensionen skal sættes, ei her komme til Anvendelse, dog at ingen Pension kan overstige 3000 Rd., og at hvad Embedsindtægten overstiger 6000 Rd., ei kommer i Betragtning“.

og vedtoges eenstemmig med 33 Stemmer.

Derefter fattedes det til § 7 stillede Forslag i Forbindelse med Paragraphen under Forhandling:

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: Jeg kan henholde mig til, hvad jeg yttrede ved Sagens anden Behandling med Hensyn til de Meninger, der ere blevne udtalte for og imod. Jeg mener, det er ganske naturligt, at Kjøbenhavn kommer til væsentlig selv at bære Udgifterne ved sine Præsters Lønning og Pensionering.

Ordføreren: Jeg kan ikke nægte, at det forekommer, baade mig og andre ærede Medlemmer, at Endringsforslagene gaae ikke lidet videre, end Udtalelserne fra Ministerens Side ved Sagens anden Behandling skulde lade formode, og at dette Endringsforslag, skjøndt indbefattet i saa Ord, er af en meget indgribende Betydning og, som jeg troer, noget ubilligt imod Kjøbenhavn, idetmindste imod Kjøbenhavns Geistlighed, saalænge man ikke kan bringe Indtægtskilberne for Kjøbenhavn til at flyde rigeligere. Det vil erindres, at efter Udkastet, som det forelaa, var det Ministerens ligesom ogsaa Udvalgets Mening, at der skulde tilstaaes de kjøbenhavnske Præster den almindelige Pensioneret af Lønningsfonden, der var foreslaaet for Præsterne i § 5, og at det blot var en Forglemmelse, at de kjøbenhavnske Præster ikke vare nævnte. Paa den anden Side var det Følgen af Udkastet, som det oprindeligt forelaa, at et enkelt kjøbenhavnsk Sognekalds Tiende vilde indflyde i Lønningsfonden og Kjøbenhavn saaledes undrages disse Midler til at lønne sine Geistlige.